

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M. H. N., nar. ..., ZZC Balková, Balková, *zastoupenému: Mgr. Petr Václavek,*
advokát, Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad
 Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne
 29.11.2016 č.j. OAM-155/LE-DR01-LE24-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgán nedostal zásadě materiální pravdy, když nedostatečně zjistil skutkový stav věci, zejména ve vztahu k ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, kdy žalobce tvrdí, že má odůvodněný strach z pronásledování. Žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 26.3.2008 sp.zn. 2Azs 71/2006, podle něhož „*přiměřená pravděpodobnost je dána tehdy, bývá-li tento důsledek*

v případech obdobných případů žadatele nikoliv ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane.“ Podle žalobce žalovaný nerozhodoval v souladu s touto judikaturou a evidentně vychýlil důkazní břemeno velmi výrazně v neprospěch žalobce. Dále žalobce namítal nesprávné rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalobce tvrdil, že z rozhodnutí správního orgánu nelze dopředu vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobce poukázal na to, že v rámci správního řízení uváděl, že Česká republika (dále jen „ČR“) je krásná země, a chce tady zůstat, naopak do Vietnamu se mu nechce, neboť tam nemá kamarády, rodinu ani práci. Veškeré zázemí má v ČR, žije zde totiž od mala, má zde rodinu a přítelkyni, již si zde zvykl. V tom žalobce spatřuje důvody pro udělení humanitárního azylu. Podle žalobce žalovaný rovněž pochybil ve vztahu k ustanovení k § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, když uvedl pouze, že případné vycestování žalobce nebude představovat rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalobce poukázal na rozsudek NSS sp.zn. 2Azs 14/2010 ze dne 17.9.2010, podle něhož nelze apriori konstatovat, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že námitku žalobce týkající se míry a úplnosti zjištěných rozhodných skutečností, považuje za účelovou, za argumentaci vykazující znaky paušálního výčtu zákonem stanovených důvodů bez identifikace skutkových a dějových podstat ve vazbě na konkrétní situaci žalujícího. Žalovaný poukázal na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005 č.j. 2Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, podle něhož „*žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. Právní náhled se přitom nemůže spokojit s obecnými odkazy na ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.*“ Žalovaný konstatoval, že podle něho ekonomická situace žalobce nesvědčí o zvláštním zřetele hodném důvodu pro udělení humanitárního azylu. Podle žalovaného rovněž žalobci v zemi původu nehrozí ani žádná újma, která by byla vzhledem k zákonu o azylu významná z hlediska tzv. doplňkové ochrany.

Součástí správního spisu je rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 28.3.2015, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na 1 rok a rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25.8.2015, jímž bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Dne 21.10.2016 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zák. o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Téhož dne byla žalobci poskytnuta informace o možnosti podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v žádosti ze dne 24.10.2016 uváděl, že přiletěl do České republiky, když byl malý, žije zde od malička, chodil sem do školy. Ve Vietnamu měl babičku, proto jel zpátky studovat a starat se o ni, teď se vrátil do ČR a chce zde zůstat, protože Česká republika je krásná země. Žalobce zde má rodiče, přítelkyni, kamarády a může mít i dobrou práci. Kdyby se vrátil do Vietnamu, byl by sám bez rodiny, přítelkyně, kamarádů a bez práce. Žalobce uváděl, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy se nijak neangažoval a nebyl členem žádné strany ani organizace, politika ho nezajímá. Jako důvod žádosti zopakoval, že žije v ČR od mala, má zde celou rodinu, přítelkyni, už si zvykl a chtěl by zde zůstat. V pohovoru dne 1.11.2016 žalobce upřesnil, že

přijel do České republiky v roce 2000, v roce 2005 se vrátil do Vietnamu a studoval tam střední a pak vysokou školu. Přesto jezdil za rodiči do ČR a získal zde i trvalý pobyt. V roce 2013 se do ČR vrátil a je zde od té doby. Ve Vietnamu měl starou babičku, a proto rodiče nechtěli, aby tam byla sama. Trvalý pobyt mu zrušili a je v ČR nelegálně proto, že žil moc dlouho ve Vietnamu a nebyl v České republice. Při cestách do vlasti a z vlasti žádné problémy neměl. Naposledy odjel z Vietnamu, protože dokončil vysokou školu a chtěl se vrátit a být zde se svojí rodinou. Problémy ve vlasti žádné neměl. Žádost podává z toho důvodu, že je zde od malička, má zde celou rodinu, zvykl si zde. Je zde lepší život, bez problému tady najde práci. Ve Vietnamu by nic neměl, zde má všechno. Jeho přítelkyně je Vietnamka, která má české i vietnamské občanství. Žije s ní 2 roky. Správní orgán doplnil spis o zprávy o zemi původu, jedná se o informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 26.5.2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci z října 2015, výroční zprávu Amnesty International z 24.2.2016, výroční zprávu Freedom House z 28. ledna 2015 a výroční zprávu Human rights world z 27. ledna 2016, zprávu o dodržování lidských práv za rok 2015 vydanou Ministerstvem zahraničních věcí Spojených států amerických 13.4.2016.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl pociťovat ve vlasti odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zák. o azylu, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do země státní příslušnosti. Výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zák. o azylu je taxativní, což znamená, že jiné skutečnosti, než zde uvedené, nezakládají důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zák. o azylu. Skutečnost, že žalobce má v ČR rodinu a přítelkyni, která je státní občankou Vietnamu i ČR, ani snahu zůstat v ČR poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, těmto důvodům podřadit rozhodně nelze. Nelze jim podřadit ani absenci rodinného zázemí ve vlasti, či skutečnost, že žalobce pobýval v ČR již jako dítě a zvykl si na zdejší život, ani fakt, že životní podmínky v ČR jsou obecně příznivější než ve Vietnamu a je zde snazší nalézt práci. Jiný důvod žádosti žalobce neuváděl. Žalovaný konstatoval, že ve Vietnamu může docházet i k hrubému porušování lidských práv a tamní situace je v mnoha směrech problematická, jak potvrzují pořízené informační zdroje, nicméně to samo o sobě neznamená, že by měl být automaticky každému občanu Vietnamu udělen azyl. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2005 sp.zn. 3Azs 303/2004, podle něhož skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Pokud žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není, resp. nemůže mít z tohoto odůvodněný strach, nebo takové skutečnosti ani netvrdí, nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zák. o azylu. K otázce humanitárního azylu žalovaný konstatoval, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce však nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zák. o azylu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a nemá dle vlastního prohlášení žádné zvláštní potřeby a jeho zdravotní stav je dobrý. Ani existenci rodinných či soukromých vazeb na území ČR, tedy, že zde pobývá jeho rodina a přítelkyně má kromě Vietnamské státní příslušnosti i státní občanství ČR, nelze v souladu s názory judikatury vyjádřené např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003, sp.zn. 3Azs 12/2003 považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu.

K otázce doplňkové ochrany žalovaný konstatoval, že případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečností sdělených žalobcem, nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalobce sice uvedl, že v ČR žije jeho rodina a přítelkyně, avšak existence soukromých či rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné jejich formě a odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 8.1.2009 sp.zn. 2Azs 66/2008. Pokud žadatel o mezinárodní ochranu hodlá realizovat své právo na soukromý a rodinný život v ČR, nezbavuje ho to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1Azs 5/2011 ust. čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. Žalobce ani nesdělil žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že soukromý a rodinný život nemůže realizovat ve Vietnamu.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Soud především konstatuje, že žalobní body jsou velmi stručné, přes obsáhlou žalobu, která ovšem se skládá převážně z obecných tvrzení o porušení jednotlivých zákonných ust. To platí zejména ohledně námitky porušení § 12 písm. b) zák. o azylu. Soud k této námitce uvádí, že z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný posouzením důvodů pro udělení azylu podle tohoto ustanovení zabýval a své závěry dostatečně podrobně a logicky zdůvodnil. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jsou zákonem taxativně stanoveny a skutečnosti uváděné žalobcem, tedy snahu o legalizaci pobytu v ČR, důvody ekonomické, ani rodinné vztahy v ČR nelze těmito důvodům podřadit. Soud má za to, že v průběhu správního řízení byly objasněny důvody žádosti žalobce o udělení azylu a že se s nimi dostatečným způsobem v napadeném rozhodnutí vypořádal žalovaný. Bylo prokázáno, že hlavním důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu v ČR, kterou není možné zařadit pod taxativní důvody v ust. § 12 písm. b) zák. o azylu.

Žaloba směřovala také proti rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu. K této žalobní námitce soud uvádí, že ji nepovažuje za důvodnou, neboť z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí nepochybně vyplývá, že se správní orgán možností udělení humanitárního azylu dostatečně zabýval, posoudil konkrétní situaci žalobce a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této části přezkoumatelné, dostatečně podrobné a v souladu se zásadou logiky.

V námitkách proti neudělení humanitárního azylu žalobce uváděl pouze nekonkrétně, že podle jeho názoru z rozhodnutí správního orgánu nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, rovněž tento žalobní bod je tedy zcela nekonkrétní. V závěru žaloby žalobce uvedl, že ČR je krásná země a chce zde zůstat, naopak do Vietnamu se mu nechce, neboť tam nemá kamarády, rodinu a ani práci. Veškeré zázemí má v ČR, žije zde totiž od mala, má zde rodinu a přítelkyni, již si zde zvykl, což má podle žalobce představovat důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu. Soud se s tímto tvrzením žalobce nemůže ztotožnit, naopak plně odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí, z něhož zřejmé, že se správní orgán zabýval podrobně situací žalobce, jeho tvrzeními, a to i ve vztahu k možnostem udělení humanitárního azylu. Rovněž podle názoru soudu pouhá existence

rodinných a soukromých vztahů v České republice nepředstavuje důvod zvláštního zřetele hodný e smyslu ust. § 14 zákona o azylu.

Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž se správní orgán dostatečně nezabýval ustanovením § 14a odst. 2 písm. d) zák. o azylu a pouze a priori konstatoval, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít v důsledku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce má za to, že tento důvod pro udělení doplňkové ochrany je dán v souvislosti s jeho soukromým a rodinným životem v ČR. Žalobce uvedl, že jeho nejbližší příbuzní jsou v ČR, a to rodiče a přítelkyně. Z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný neomezil na pouhé konstatování o nenaplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný poukázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.1.2009 sp.zn. 2Azs 66/2008, podle něhož rodinné ani soukromé vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Dále žalovaný připomněl, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že soukromý a rodinný život nemůže realizovat ve Vietnamu. Žalobce uvedl, že jeho přítelkyně má české i vietnamské občanství. S ohledem na tyto skutečnosti považuje soud odůvodnění žalovaného o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1,2 písm. d) zákona o azylu v napadeném rozhodnutí za dostačující a správné.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 30. ledna 2017

Za správnost vyhotovení:
Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně